

ANUL I.
Nrul
32.

Foaie săptămânală de folos tuturor creștinilor

— intocmită de preotul IOSIF TRIFA —

Supliment la foia „LUMINA SATELOR”

Un număr din foia aceasta costă: Lei 2·50

Abonament: 1 an 120 Lei, 6 luni 60 Lei

SIBIU,
la 10 August
1930.

BIBLIA.

Un om a venit la mine într'o zi, cerându-mi să-i dau o Biblie. De multe ori am cetit, spunea el, că în această carte să găsesc învățăturile, cari duc la mântuire.

I-am împlinit dorința. A luat cartea, a învelit-o într'o gazetă și a așezat-o cu grije în traistă. Omul era dintre creștinii cu inimă bună, împlinindu-și datoriile către biserică și către suflet dar fără să aibă o deosebită grije pentru mântuirea sufletului său.

Intors acasă, scoate cartea și, în vreme cu răgaz, începe să cetească cu glas înalt, ca să audă și soția. Într'o bună zi, cetind el iarăș cuvântul Domnului, se oprește deodată și întorcându-se către soția sa zice: „Nevastă, dacă e drept ce se spune în cartea aceasta, atunci noi nu umblăm pe calea cea adevărată, atunci noi rătăcim”. Si ceti mai departe.

Peste câteva zile se opri din nou în cursul cetirii și cuturemurat, spuse soției: „Dacă

e adevărată această carte, atunci noi suntem pierduți!”

Adânc măhnit omul, totuși nu înceta cu cetirea, la care se dedase și prin care găsise cuvântul vieții. Nu peste mult însă, plin de bucurie și înviorat sufletește, își ridică privirea din carte și se îndreaptă cu vorba caldă către soția lui: „Dacă această carte este dela Dumnezeu, și ea trebuie să fie dela Dumnezeu, atunci eu sunt măntuit“. In adevăr omul găsise calea mântuirii, a trecut din moarte la viață și-a aflat odihnă și pace în Domnul, și tărie împotriva tuturor ispitelor.

Ca și fiul rătăcit se întorse în casa părintelui său, și a trăit de acum cetind mereu cuvântul Domnului, Biblia, sporind în dreptate și în adevăr, având bucurie de viață și pace între oameni, cari dau roduri de mântuire.

Incearcă și tu, iubite cetitor, să faci la fel și vei găsi cel mai puternic razim în lupta vieții. (P).

Un luptător al Oastei.

Oastea Domnului își are mulți luptători plini de râvnă pentru Domnul. Astfel este P. C. Părinte Ioan Șt. Vasilescu din comuna Slon-Prahova. De multă dragoște pentru Domnul e cuprins Sf. Sa, vizitând împreună cu iubii săi ostași pe frații din Vama-Buzăului jud. Brașov la o distanță de 56 km.

Într'adevăr va putea spune Sf. Sa cu sfântul apostol Pavel când Domnul îl va chema la sine: »Lupta cea bună am luptat, călătoria am săvârșit, credința am păzit. De acum mi s'a gătit mie cununa dreptății, pe care mi-o vadă mie Domnul, judecătorul cel drept în ziua aceia; și nu numai mie, ci tuturor celor ce au iubit arătarea

lui« (Tim. cap. 4 vers 6—8).

Dăm alături chipul bunului nostru luptător.

Dumnezeu să-i ajute!

In casa văduvei era tacere și frig. Venise iarna de timpuriu, și o prinse fără loasă de lemn. Vântul își queră prin hornul dărapănat veșnicu-i cântec al nemăginirilor de unde venise și unde se arunca din nou, ducând cu sine și ceva din suferințele celor din casa aceia.

Uitase și frigul și vântul, — altceva îi stătea acum greu pe cuget: zidul, — ce se face zidul? Femeia știa că dinspre miază-noapte casa era subredă de tot, — și dacă mai avea să bată vântul tot aşa, desigur că zidul va cădea, și atunci... o, atunci va fi și mai rău decât acum. Gândind aşa ridică ochii spre Cer, — căci numai acolo mai era zarea de nădejde...

Și iată că într'o bună dimineață, zidul se prăbuși, ca un om ajuns la bătrânețe... Casele, nu sunt și ele supuse acelorași porunci ca și omul?

Femeea privi, — o podidi plânsul și-și șopti: »acuma, Doamne, ce ne facem noi?«...

Copiii se uitau la ea mirați, neștiind ce se petrece în sufletul ei. Niciodată copiii nu vor ști tot ce se petrece în sufletele părinților lor.

După puțin, copiii începură să se veselăască de asemenea privilește neobișnuită...

Mama strânse în grabă lucrurile în singura încăpere care rămânea bună, — și porni la părintele. Tocmai intra în biserică.

— »Să te rogi, femei, — cu toată puterea, că nu se poate să te lase Dumnezeu!... Am să mă rog și eu...«

Duminica următoare, părintele făcu o strigare către poporul său, arătând nefericirea bietei vădane, și rugând pe toți să nu o lase. Dar vorba părintelui era caldă și tremurătă: [venea din adânc... Oamenii tăcură... Erau și ei destul de năcăjiți, iar unii erau împietriți...]

Era însă în biserică o copiliță, cu păr ca pail și cu ochi ca albastrii cerului... Venise, ca un fulg adus de vânt, — și stătuse acolo ca o floare... Ascultase, cu mare băgare de seamă vorba părintelui, — și plecând acasă, avea lacrimi pe gene: »săraca femeie... stă în frig...«

Acasă, ea spuse tatălui (căci »măciuța plecase în cer«, atât ceeace auzise, cât și ceea ce îi stătea ca o lespede pe inimă).

Tatăl, o măngâie și o întrebă care e adresa femeii... Fata i-o spuse, cu privirea în lacrimi.

Zile la sir, vădana se rugase, spunând necontentit lui Dumnezeu să nu-și părăsească orfanii Lui.

— »Ai tăi sunt, Doamne, — nu-i drept să-i lași... Eu ce pot face, decât să te rog cu putere!...«

Li răspunde vântul, cu querul înalt...

Femeea însă credea...

Și iată că într'o seară, ușa dela cocioabă se deschise ca isbită de vânt, — și un om necunoscut, cu privire adâncă și cald-tristă, îi zise, întinzându-i un plic alb:

— »lată femei: o copiliță cu păr bălai și cu ochi albastri, își trimite epistola aceasta...«

Femeea rămasă cu privirea prinseă de vorbele străinului, și, ca în vis, întinse mâna spre plicul alb, care părea o bucătică de zăpadă cerească...

Il prinse în mână, — dar când vră să privească din nou pe necunoscut, — nu mai era nimeni... Fusese o arătare? Fusese un om aveau? Cine vorbise? De unde plicul cu bani?...«

...și în plicul acela, erau atâția bani, încât cu ei, vădana putea să-și ridice o casă nouă, din temelie...

Trecuse pe acolo Dumnezeu, cel chemat cu putere de orfanii Lui...

(Din Fântâna Darurilor). a. I. m.

Vorbe și fapte creștinești.

Sf. Grigore de Nazianz, ajunsese patriarch în Constantinopol. Unii însă au voit pe altul și din pricina asta să au născut dușmani între credincioși. Atunci sf. Grigore a zis: »Pentru mine nu vreau să fie ceartă între

frați. Dacă eu sunt vina cerii voastre, aruncați-mă în mare ca pe lonă!«. Și din acea clipă și-a dat mulțămita.

Lată vorbe și fapte de creștin. Ești gata să faci la fel și tu, cel ce numești creștin?

Răsboiul cel nevăzut și biruința prin Isus Hristos.

»Fără harul lui Dumnezeu, fără ajutorul lui Dumnezeu, omul nu se poate ridica din prăpastie, nu se poate curăți și nu poate să facă nimic care să fie desăvârșit bun. De aceia el trebuie să se roage, să strige și să chemă. Dar în același timp trebuie să și lupte, să se răsboiască cu ființa divină. Nu trebuie să stea pasiv sub greutatea păcatelor sale, în bălegarul său ci trebuie să depună cea mai mare osârdie, o luptă neîncetată și fără răgază împotriva gândurilor rele — »răsboiul nevăzut«. Aspră școală e aceasta; întreaga viață e ca un studiu de probă; omul trebuie să se crească și să se coacă duhovnicește; trebuie să urce treptele »duhovnicești«. Dar nu e vorba numai de virtuțile cele ce se văd; — aceasta e lucru cel mai mic și cel mai lesnios; nu, ci inima ea însăși trebuie să fie curată până în ascunzările și până în cutile ei cele mai tainice; »curățenia inimii, — aceasta e desăvârșirea«, zice Macarie. Ea trebuie să fie curată de orice întinăciune. Sfinții Părinți vorbesc de o «curățenie a inimei», de o »privelghere a duhului«: privelgherea este ca o strajă la poarta inimei, care păzește să nu poată intra nici un vrăjmaș. »Toată viața aspră și toată lucrarea duhovnicească înaltă, n'are nici un preț fără pecetia Duhului. Atunci, cum se poate ajunge la întări? Fiindcă, din toate părțile omul este încolțit și răsboit de vrăjmașul lăuntric, nevăzut, prin gândurile păcătoase care caută să pătrundă cu sila, să amăgească, să prindă voința în mrejile lui, să facă sufletul »soția lui«, să se aşeze și să se sălășuiască în el. E un vrăjmaș neobosit acesta, răbdător, fără număr, fără odihnă, care aci se repede cu năvală, aci încearcă să se furișeze. Poate să se apere cineva de el? Prin propriile sale puteri nu; ci prin puterea lui Hristos.

»Duhul omenesc nu poate să stăvilească violențile diavolilor prin propria sa putere; nici nu trebuie să încerce vredodată... Ci dacă tu chemi numele lui Iisus, ei nu vor putea sta împotriva nici o singură clipă, și nici să lucreze ceva împotriva ta«.

»E cu neputință ca inima să se spele de întinăciunea gândurilor ticăloase (stricate) fără chemarea numelui lui Iisus. »Iisus, când îl cheamă cineva, distrugă fără greu-

tate toată pângăriuineea sufletului. Fiindcă noi n'avem altă mântuire de cât în Iisus-Hristos. El însuși a spus-o«.

Cu ajutorul lui, poți să lupți împotriva vrăjmașilor, poți să-i îndepărtezi, să-i învingi, să ai nădejdie. »Să știi, că a rămâne în picioare, nu e treaba ta, nici a virtuții tale; ci a harului aceluia care te poartă în brațele sale ca să nu cazi în întristare«. Dar de către cineva, de se potințește și cade dedesubt — și aceasta se întâmplă de multe ori, nu trebuie să se lase pradă fricei și descurajării, ci trebuie să fie cuprins de dorința vie ca altă dată să nu mai cadă, cu ajutorul lui Dumnezeu. De cazu, ridică-te, fă pocăință sinceră, cheamă pe Iisus și nu te descuraja, ci luptă voinicește.

»La aminte asupra ta însuși și străduștește din răsputeri ca să îndeplinești poruncile. Iar de ai fost biruit în ceva, nu te teme, nici nu te descuraja, ci ridică-te și Dumnezeu te va ajuta. Cazu în genuchi neîncetat cu lacerămi înaintea bunătății Domnului, ca el să te slobozească de patimile tale«. (Max. 112 în Teofan).

»Nu te descuraja; de cazu, ridică-te; de șovăești, pedepsește-te, până ce Dumnezeu se va milostivi de tine; numai supraveghează-te cât poți, că Dumnezeu te va ajuta« (123).

De aceia, »un suflet chiar și când va fi covârșit de păcate și se va face vinovat de toate fărădele-gile din lume, așa de întinat de cum nu se poate închipui, de va fi întrebuiat toate mijloacele putincioase ca să se scuture de păcat și să se întoarcă spre Bine, însă fără isbândă; de se va fi cufundat cât de adânc în râu, — să ne închipuim și aceasta, eh bine! chiar și atunci să nu șovăe în încrederea în Dumnezeu, nici să se descurajeze, nici să părăsească mijloacele și sforțările răsboiului său duhovnicesc, ci să lupte și mai vârtos, să lupte cu sine și vrăjmașii săi într'o neconitență încordare. Fiindcă omul încercat să fie bine că în acest răsboi nevăzut, acela, care nu încetează lupta și nu pierde încrederea în Dumnezeu nu va fi pierdut. Fiindcă Dumnezeu nu părăsește nici odată pe vitejii săi, cu toțe că pentru un scurt timp, el poate îngădui ca ei să fie răniți. Deci fiecare să lupte fără răgaz,

fiindcă lupta neîncetată e lucrul de căpetenie și Dumnezeu totdeauna pune la îndemâna celor răniți de vrăjmași mijlocul de mântuire, precum și ajutorul cu care să prăpădească pe vrăjmași. El dă acest ajutor luptătorilor săi, celor ce-l caută și-și pun încrederea în El în momentul voit; în ceasul, când nici nu s'așteaptă, vor vedea pe vajnicii vrăjmași topindu-se din fața lor«.

Cuvinte bărbătești sunt acestea. Așa, vei putea să biruești încet-încet pe vrăjmași; de altfel nu tu, ci harul lui Dumnezeu, care va fi cu tine. Fiindcă e cineva care luptă pentru tine... — Iisus, ţie și se cere numai atât să faci: să te lipești de El, că El nu te va părăsi. »Plutind pe valurile gândurilor care se frământă în tine, ai încredere în Iisus; căci El însuși e în tine și în inima ta și te cheamă în chip tainic: Nu te teme, Iacob, tu cel mai mic al lui Israel, fiindcă eu sunt Dumnezeul tău, care ia în mâini drepturile tale«. »Dacă Dumnezeu e cu noi, ce rău poate sta împotriva noastră? Numele său e »sabie biruitoare« împotriva vrăjmașului. »Omul lăuntric care cheamă pe Hristos împotriva dușmanilor săi și se adăpostește în El, este asemenea sălbăticiei, care, împresurată de câini mulți, îi înfrântă cu bărbătie, aflându-și adăpost în loc apărat. Duhul treaz, omul duhovnicesc, dela foarte mare depărtare, împotriva zavistiilor dușmanilor nevăzuți, se roagă neîncet. Autorului Păcii — lui Iisus, și rămâne nebiruit«.

Fă sfârșare și înarmează-ji duhul. Indată ce bagi de seamă un gând vrăjmaș, împotrivește-i-te repede, dar în același timp grăbește-te și cheamă pe Hristos, Domnul tău, la luptă. Căci Iisus, Bogat în măngăiere, în timpul că tu vorbești încă, stă gata să-ți răspundă: »Eu sunt cu tine spre a te apăra«. Dar, după ce, din pricina rugăciunilor tale, toți vrăjmașii tăi au fost nimiciți, tu pri-veghează mereu. Căci ei se vor înapoia, valurile gândurilor rele, tot atât de numeroși ca și mai înainte, și-ji vor da răsboi, așa de pară că sufletul ar fi căzut în prăpastie. Însă Iisus, la chemarea ucenicilor săi, ca Dumnezeu poruncește vânăturilor înfuriate și se potolește. Tu însă, ușurat un ceas, ori numai o clipă, de răsboiul vrăjmașilor tăi, preamarăște pe Mântuitorul tău«.

(Din o carte veche)

Către Iisus!...

Iuse, Iuse, să vîi
Te cheamă noroade
Pe care le știi
Să vîi, să vîi.

Să vîi Iuse
Căci jale-i pământul
Arată-se-a Ta cruce
Să piară păcatul.

Să vîi, Iuse,
Te chiamă țărâna,

I. Marini, învățător ostaș al Domnului, Săsciori—Alba.

Să vie biruința-Tî de cruce
Arată-Tî puternică, mâna.

O! Vino dela Tatăl
Intemeiază-Tî Regatul
Și dă-ne Iuse
Iertarea-Tî prin cruce.

Statornicie, răbdare
Ne dă: Ca prin cruce
Să Te dorim strigându-Tî
Să vîi odată, să vîi Iuse.

INVITARE.

Oastea Domnului din comuna Cermei jud. Arad, va țineadunare religioasă în comuna Cermei în ziua de 10 August 1930.

La care învită pe toți frații din jur precum și pe toți cei ce înceleză după cuvântul lui Dumnezeu.

Petru Burca, ostaș în Oastea Domnului.

Precum trupul fără de duh este mort, așa și credința fără de fapte moartă este.

Jacob 2, 26.

In Oaste au mai intrat:

Vasile S. Comanescu, com. Guiseni

jud. Dâmbovița.

Constantin Soneriu, com. Văleni jud.

Făgăraș.

Magdalena Flocea, com. Ceahor jud.

Cernăuți—Buc.

Constantin Sporea, comuna Straja—Iugoslavia.

Nicolae Gheorghe cu soția Lucreția, com. Hleoreni.

Aneta I. Iorobică cu fii Costică și Tinca, com. Hleoreni satul Petrinu.

Marița P. Nistorică și Ilina Gh. Dinicu, com. Corni jud. Prahova.

Mucenicia sfântului Marin.

In Cesarea Palestinei, era un ostaș cu numele Marin, de neam bun, cinstit și bogat, iar mai cinstit cu credința lui Hristos și mai bogat cu faptele cele bune. Acesta a fost chemat de ostașii săi la cinstita treaptă de sutaș, de oarece acel loc era liber, după sfârșitul sutașului ce fusese. Când Marin era să ia dregătoria aceea, altul dorea acea dregătorie, vrând ca s'o căstige pentru el; deci, acela s'a apropiat de judecătorul, care se numea Axeos, și a părât pe Marin că este creștin și nu voiește să aducă jertfă zeilor și chipurilor împărațiști, zicând: că nu se cuvine unuia ca aceluia, după legea Romanilor, ca să fie ridicat la treapta de sutaș. Atunci judecătorul îndată chemând pe Marin, l-a întrebat de credința lui. El i-a spus că este creștin, iar judecătorul i-a dat vreme de trei ceasuri, ca să se gândească și să-și aleagă, ori viață ori moarte; pentru că aceste două îi punea înainte, sau să aducă jertfa cea necurată și să fie viu, sau să moară pentru Hristos.

In vremea aceea episcopul acelei cetăți, cu numele Teotecn, apropiindu-se de mărturisitorul lui Hristos, l-a luat de mână și l-a dus în biserică, vorbind cu el cele folosite. Ducându-l în altar, i-a arătat sfânta Evanghelie.

Arătând cu mână spre acea carte și spre sabia cea ostăsească, cu care Marin era încins, și i-a zis: »O! bunule bărbat, alegeți unul dintre aceste două lucruri: sau să porți această sabie și să te lupți pentru împăratul cel pământesc și vremelnic, și după moarte să piezi pentru vecie, sau să te lupți pentru împăratul cel ceresc, și pentru prea sfânt Numele Lui cel scris în această carte, să-ți pui sufletul și să împărațiști cu Dânsul în viața cea fără de moarte, în vecii cei fără de sfârșit.«

Sfântul Marin, îndată înținzându-și dreapta spe sfânta Evanghelie, și sărutând-o cu dragoste, i-a zis că este gata să moară pentru Hristos.

Episcopul i-a zis lui: »Lipește-te de Dumnezeu, lipetește-te cu tot sufletul, și întărindu-te cu puterea lui, pătmesește aceea pe care a-i ales-o. Apoi l-a liberat, zicându-i: »Mergi cu pace.«

Ducându-se sfântul Marin din biserică, propovăduitorul care stă lângă ușile curților, a început a chema pe Marin, căci trecuse trei ceasuri. Mergând sfântul Marin, a stat înaintea judecătorului mai cu îndrăzneală ca întâi, și s'a mărturisit că este creștin. Înaintea judecătorului el prea mărea cu glas mare numele lui Isus Hristos, și ocăra păgânătatea cea idolească; iar judecătorul l-a osândit la moarte.

Deci, scoțându-l afară din cetate i-a tăiat capul. In vremea tăierii lui sta acolo înainte sfântul Asterie, care din rânduiala lui Dumnezeu, venise la vreme în cetatea aceea. Văzând sfârșitul cel mucenicesc al sfântului Marin, a desbrăcat haina lui cea de mult preț, și înținzând-o pre pământ, a luat cinstiul trup și cap al mucenicului, le-a învelit cu acea haină, și le-a ridicat pe umerile sale, și ducându-le, le-a îngropat cu cinste.

Istorioare mici cu înțeles mare

Iertarea.

O biserică din Anglia are pe ușa ei următoarea inscripție: »Biserica e deschisă toată ziua. Îi vedem bucuros și pe tâlhari, însă le atragem atențunea ca nici decum să nu-i păsească pragul cu intenții de a-și exercita meseria, ci să vină să se închine și să se îndrepte. De altfel nici n'au la ce se osteni pentru furături, căci casetele pentru donații în fiecare seara se golesc.«

Iată cum chiamă biserică la îndreptare până și pe tâlhari!

Imbrăcămintea.

Un preot-predicator vorbi odată despre cuvintele sf.-lui Apostol Petru: »Podoapa femeilor să nu fie împlinirea părului și înțebuințarea lucru-

rilor de aur sau îmbrăcarea vestimentelor; ci omul cel ascuns al înimii, care stă în nestricarea duhului bland și lin; aceasta este înaintea lui Dumnezeu de mult preț.« După predica veni la preot o doamnă și-l întrebă cum să se îmbrace conform stării sale sociale. Preotul îi răspunse: »Îmbracă-te astfel pentru societate ca, după ce ai plecat de undeva, nimeni să nu-și mai aducă aminte cum ai fost îmbrăcată. Cu un cuvânt: »evită tot ce bate la ochi.«

O picătură de miere.

În fiecare pahar de măhnire, pe care Dumnezeu ni-l întinde, este puțină miere, însă numai atunci o poți gusta dacă bei paharul până la fund.

Lipsa de cuviință în biserică.

Mulți acuză serviciul divin că e prea lung, părându-li-se mult a sta în casa lui Dumnezeu o oară sau două.

Nu cultul divin trebuie scurtat, căci el reprezintă faptele mai importante din viața Domnului nostru Isus Hristos, ci inima și întreaga noastră viață sufletească trebuie să se renască din nou.

In Testamentul Vechiu profeti cu câtă însuflare vorbesc despre cinstea ce se cuvenea templului.

La sărbătoarea Paștilor, Evrei, din toate provinciile imperiului roman, veniau la Ierusalim să se închine în templu și să aducă jertfă, constătoare din animale.

Templu era împărțit în »sfânta« și »sfânta sfintelor«. In aceasta din urmă se păstrau tablele legii, date lui Moisi pe muntele Sinai, și toagul lui Aron, cele mai de preț documente a le legăturii lui Iehova cu poporul lui Israel.

Arhiereul putea să între în sfânta sfintelor numai odată pe an la ziua împăcării.

Din cauza aceasta, era considerat locaș sfânt și mare păcat făcea acela, care ar fi necinstiț templul prin purtarea sa necuvioasă.

Dovadă strălucită ne-a dat Măntuitorul, când a scos pe negustorii și pe zarafii cu bicu din templu zicându-le: »Si va fi casa mea casă de rugăciune; dar voi ați făcut peșteră de tâlhari.« Apostolul Pavel spune: »în biserică toate să se facă după rânduială.«

Dacă templul era casa lui Dumnezeu, cu atât mai mult sunt bise-

ricile creștine. Măreț și împodobit a fost templul lui Solomon dar nu întrece în splendoare bisericile, de oarece în el (templu) se iertau animale, pe când pe altarele bisericilor se află trupul și sângele Măntuitorului. »Si voi fi cu voi până la sfârșitul veacurilor« a zis El.

Creștinii să între cu sfială și plini de sfîntenie în sfântul locaș.

Dar durere, poate cei mai mulți creștini nu sunt pătrunși de sfîntenia sfântului locaș, pe care-l cercetează Dumineca și sărbătoarea. Dacă ar fi cuprinși de evlavie ar urmări cu atenție sfintele slujbe, ar fi preocupăți de sublimile adevăruri creștine și nu s-ar vedea indiferență, răceleală și plăcileală.

Credem că mare faptă am făcut dacă cutreerăm pe la icoane cu lumanări în mână, neînținând seamă de actul ce se săvârșește în acel moment. Să ne gândim că întrerupem nu numai slujba divină, dar smintim și pe credincioșii, cari se roagă și vor să asculte cântările liturgice.

Pentru a ne arăta o haină luxoasă, sărutăm pe rând toate icoanele de la altar. Atenția celor ce stau mai aproape de altar este conturbată de cei ce intră cu o lumanare în mână, o pun în fața altarului, se închină, și ies cu credința că și-au îndeplinit datoria față de Dumnezeu.

»Vai de acela prin care vine smintea și în alt loc din Sf. Scriptură zice: »Milă voiesc nu jertfă.«

Să părăsim aceste obiceiuri urâte din sfânta biserică și să ne apropiem de Dumnezeu cu duhul și cu adevărul.

Maică pururea Fecioară.

*Maică Pururea Fecioară
Tu care'n cer strălucești,
Mai frumos decât toți sfinții,
Și știle îngerești.*

*Tu ce ești cămară sfântă
Și sălaș Dumnezeiesc,
Toți creștinii te adoră
Toți din suflet te slăvesc.*

*Tu ce ești o floare scumpă
Cu un prea dulce miros.
Tu care-ai purtat în brațe
Pe Slăvitul Domn Hristos.*

*Tu care-ai fost aleasă
Scără pentru Dumnezeu,
Iți cinstim cu bucurie
Numele cel sfânt al tău.*

*Tu de-acolo ocroștește
Neamul nostru românesc,
Să trăiască după voia
Tatălui celui ceresc.*

*Roagă-te Măicuță sfântă
Roagă-te și pentru noi,
Primește cântarea noastră
Și ne scapă din nevoi.*

*Pentru mila ta cea mare
Laude îți înăltăm.
Și cu inime smerite
Intr'un glas cu toți strigăm.*

*Bucură-te Prea Curată
Bucură-te munte sfânt,
Ingerii de sus îți cântă
Iar oamenii pe pământ.*

Ioan Tudusciuc, învățător, ostaș al Domnului Brăhășoaia—Vaslui.

Forțe mișcător de suflete a vorbit fratele Miron văzând că în curtea unde eram adunați să strâns cea mai mare parte a poporului cu mic cu mare pentru a ne asculta. Chiar un pocăit (student în Biblie) din com. Gândari văzând lucrările și explicările fratelui Miron a zis că de știa despre această adunare, veniau și ei mai mulți din secta lor.

S'a cunoscut despre înălțarea lui Ilie la cer, din Biblie, tâlmăciri și cântări încheindu-se cu rugăciunea: Duhule sfinte, aprinde-ne și pe noi cu focul cel ceresc al dragostei creștine...

Săsărian Niculae, Secretarul Oastei, Recea-Satu-mare.

Raport No. 29, Oastea Domnului, București.

Adunarea ascultă, în genunchi, psalmul 34. Se cântă »Împărate ceresc și »Veniți, Veniți«. Fratele Oprisan arată nevoia de a varia tradiția noastră. Până acum se predica și se cântă. O predică, ori cât de bună, ține într'o anumită măsură inactivi pe ascultători. Nu toți participă efectiv la această lucrare.

De aceea e bine să întrebuiam și *toda școlii biblice*. Adică punerea unor întrebări și participarea tuturor la discuție.

Iată și întrebările pe care le-a pus părtătorul nostru de cuvânt și la care s-au înscris, la discuție, cu rânduială, mai mulți frați:

1) Ce sunt îngrijorările și ce sunt grijele înaintea lui Dumnezeu și dacă sunt îngădiate unui creștin?

2) Cum se împacă, după Cuvântul lui Dumnezeu, teama cu iubirea?

3) Este nașterea de fiu, o favoare sau o obligație în plus, în ce privește mântuirea pentru femeie?

Discuția acestor întrebări a fost foarte interesantă, fiecare dintre cei care au luat cuvântul, aducând contribuții de bună cunoaștere a Scripturii. Fratele Oprisan a adunat laolaltă răspunsurile cele mai bune, completând cu texte și cu exemplificări potrivite concluziile pe care le dăm în rezumat mai jos:

I. După textele pe care ni le descopere Evanghelia după Luca (12, 22) și Mateiu (6, 31 și 10, 19) nu este admisă îngrijorarea din partea unui creștin. Motivele: înainte de toate îngrijorarea e zădarnică. »Cine dintre voi, chiar îngrijorându-se poate să audauge un cot la lungimea vieții lui« (Luca 12, 25)? Si apoi, lucru de căpetenie, îngrijorarea este frâmantare care tulbură, este pânză intunecosă ce se aşterne între om și Dumnezeu. Vezi numai ceia ce te îngrijorează: mâncarea, îmbrăcămintea, copilul, sănătatea etc. și prin aceasta acoperi pe Dumnezeu care nu se mai vede din pricina cortinei ce ai tras singur.

Cu totul altfel este chestiunea griei. Ea e îngăduită. »Vrednic este lucrătorul de hrana sa« (Mateiu 10, 10). »Tot ce faceti, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul« (Col. 3, 23). Deci cu grijă!

II. Scriptura atât a Noului cât mai ales a Vechiului Testament este plină de poruncă aceasta »Temeți-vă de Dumnezeu« (Vezi psalm 34). Si iarăși nu mai puțin de 365 de ori se găsește în Biblie »Nu vă

temeți«. Porunca cea dintâi este, fără îndoială, »începutul înțelepciunii«. Cine a ajuns la teama de Dumnezeu înseamnă că recunoaște ce merită din partea acestui Dumnezeu. Si acest fapt este prima treaptă a Mântuirii. (Recunoașterea păcatului) a doua poruncă, dată anume parcă pentru fiecare zi »nu vă temeți«, deși în aparență ar contrazice pe cea dintâi, de fapt ea o complecătoare. Ea vrea să spună: Voi care vă temeți, din pricina păcatului, ca iepurele de umbra lui, aveți incredere deplină în Dumnezeu. Slăvit să fie El că ne-a trimis la vreme pe Mântuitorul, pe răscumpărătorul osândei cuvenite nouă!

Mergând pe treptele acestea... ajungem la iubire. Căci Dumnezeu este iubire. Si »in dragoste nu este frică«, ci dragostea desăvârșită isgănește frica, pentru că frica e strâns legată cu pedeapsa și cine se teme n'a ajuns la dragostea desăvârșită« (1 Ioan, 4, 18).

III. »Totuși ea (femeia) va fi mântuită prin naștere de fiu«, dacă stăruște cu smerenie în credință, în dragoste și în sfîntenie« (1 Tim. 2, 15). Ce însemnează aceasta: o favoare față de bărbat, ori o obligație în plus pentru a căpăta mântuirea? Dacă mergem cu gândul la porunca lui Dumnezeu »întru durere vei naște«, dacă știm că durerile nașterii nu se asemănă cu nici o altă durere — și totuși cu nici o — altă bucurie — și mai ales dacă vom vedea că »nu Adam a fost amăgit ci femeia fiind amăgită s'a făcut vinovată de călcarea poruncii« i s'a făcut o favoare să ispășească, prin suferința cea mai sfântă, păcatul cu obligația, singura valabilă pentru mântuire, de a »stăruī cu smerenia în credință« (credință în jertfa de pe cruce, bine înțeleasă), în dragoste și sfîntenie. Să nu uităm că însăși fecioara Maria, prea neînținată Maică, a trebuit să nască pe Fiul Omului ca să poată zice »nu se bucură duhul în Mântuitorul meu« (Luca 1, 47).

Sau făcut apoi câteva comunicări interesante și s'a hotărât ca aportul nostru, strâns pentru societatea de ajutor »Frăția sf. Ciprian«, să fie înmânat văduvei cu 5 copii, dintre care unul bolnav de ftizie — pe care a cercetat-o, în suferința sa, Oastea Domnului.

Adunarea a cântat »În grădina Ghetsimani și a ascultat o caldă rugăciune pentru lucru cel bine plăcut Mântuitorului.

Secretariatul Oastei.

Serbarea Oastei Domnului din Săsciori.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, serbarea ce fusese anunțată la foaie s'a ținut.

In dimineața de sf. Ilie ostașii din Săsciori împreună cu cei care au sosit, plecăm cu steagul în frunte în întâmpinarea fraților care aveau să se întâlnă de către Sebeș. La ora 10 ne întâlnim. Oastea din Săsciori cântă: »Frați ostași când ne întâlnim. Ne salutăm și plecăm în grup spre biserică cântând prin mijlocul târgului ce foiește. După ora 11 sfârșindu-se slujba eșim și în sunetul clopotelor plecăm în procesiune la o cruce în margina satului ce avea să se sfîrșească. (Crucea e ridicată de către frații ostași. V. Mirion și Antonescu). Spre bucuria noastră vedem că acum suntem cu mult mai mulți ostași și alți frați veniți la noi pentru a cunoaște Oastea Domnului. (Astfel au venit din Poeni, jud. Turda; Câinești și Șibot, jud. Hunedoara; Săliște, Rod, Poiana, jud. Sibiu; Mogoș, Ighișel, Păclișa, Lançrâm, Sebeș, Cioara, Strungar, Petrești, Sebeșel, Sugag, Răhău, Călnic, jud. Alba). Trecem din nou prin târg. Se mai alipesc și alii la mulțimea de credințioși. Se face sfeteștia de către Pă. Stoicuță, citindu-se și o molitvă pentru Părintele Trifa, ascultată în genunchi de toți. La sfârșit Pă. Stoicuță, predică despre sf. Cruce, arătând care e rostul ei — ca semn — la răscrucile drumurilor. În coloană, cântând: Isus Reghe cel Mare. Înainte frați și altele, ne reîntoarcem la biserică, apoi la școală unde li se pregătesc fraților masa.

După ora 2 se sună clopotul și astfel ne strângem la biserică unde se ține adunarea.

Se începe cu: Impărate Ceresc, cântare, o rugăciune în genunchi și apoi cuvânt de deschidere de Pă. I. Stoicuță. După ce se cântă niște cântări urmează cuvântarea monahului Ghenadie Manoilă apoi predica fr. Oprisan. Timp de o oră, vorbind într'una, frațele Oprisan pună în lumină activitatea profetului Ilie, ca trimis al lui Dumnezeu pentru reconvertearea poporului dus la idolatrie de Ahab și Isabela. Astăzi, timpurile nu sunt mai bune. Si astăzi oamenii s'au depărtat de Domnul. Idolii lor sunt plăcerile și banii. Domnul Dumnezeu ne cheamă prin Evanghelia Fiului Său Isus la o viață nouă. Căci nu e deajuns că ne numim creștini; trebuie să ne și facem creștini. Doi frați din Sebeș citesc, unul despre rugăciune și celelalt (fr. Moga) tâlcuește frumos versetul: Rom. 8, 15: — »ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: Ava adică: Tată. Un frate din Rod — ne înscrise în Oaste ne vorbește cu o mare bucurie despre întoarcerea sa la Domnul și despre dorința ce o are de a se inseră în Oaste. Se cântă: Doamne Isus Hristoase și apoi se face slujba vecerniei. Fiind timpul înaintat, frații se pregătesc de plecare. Cântând: Profetul din Nazaret îi petrecem până afară din sat. Toți suntem plini de bucurie sfântă... Ochii multora sunt plini de lacrimi sosind autobusul fraților plecați, iar noi ne întoarcem sălăvind pe Domnul pentru toate căte a făcut nouă. — Sora ostașă dela Poeni jud. Turda — singura înscrisă în Oaste din acea comună încă a luat parte.

Raportor.

Din fronturile Oastei Domnului.

Din Telega—Prahova.

Cucernice Părinte Trifa! Mare bucurie sufletească avem noi Ostașii Domnului din Telega, mai ales de când a venit la noi la Telega și neobositul luptător pentru lucru Domnului Isus Hristos, Marin C. Tăranul din București. El a venit la sărbătoarea sf. Petru, și șade la noi o lună de zile.

Auzind și alii frați de prin comunele vecine că frațele Marin este la noi și că afară de adunarea obișnuită pe care o ținem Dumineca după masă la sf. biserică Sfintii Voievozi, mai facem adunare și Marți seara vin și frații din comunele vecine care însetează după cuvântul lui Dumnezeu.

Astfel Dumineca 13 Iulie venind frații din Cosmina, Bușteni și Cornu de Jos, am luat parte cu toții la sf. biserică, unde am dat și răspunsurile la sf. Liturghie.

Impresionant lucru a fost când o fetiță în etate de 4 ani a cântat »Tatăl nostru«. Fetița era a Domnului Păun Niculescu. După terminarea slujbei, frații ostaș al Domnului Marin C. Tăranul a ținut o frumoasă cuvântare explicând Evanghelia zilei, despre cei doi înrăuți.

Eșind de la sf. biserică, am luat fiecare câte 3—4 frați la masă. După masă la ora 3 ne-am adunat cu toții iarăși la sf. biserică și înainte de a se începe adunarea am cântat mai multe cântece religioase. Apoi se începe adunarea cetind frațele Marin Tăranul Psalmul 37 stând cu toții în genunchi, apoi se cântă »Cu noi este Dumnezeu«. După aceea vorbește frațele Gh. Tudorache din Cosmina despre felul cum a pătruns Oastea Domnului și la ei în sat, spunând că dela Telega au luat și ei exemplu și a rugat pe frațele Marin să se ducă și la ei pentru a-i întări și mai mult în credință. S'a cântat apoi »Apărătoare Doamne«.

Frațele Costică Duju din Telega vorbește despre pilda grăunțului de muștar din Ev. Mateiu cap. 13, 31, și s'a cântat după aceia »Către Tine Maică sfântă«. Apoi vorbește frațele Marin Tăranul din București, explicând pilda Smochinului ne-rodit, Ev. Luca 13, și se încheie adunarea cu o rugăciune spusă de frațele Marin, stând iarăși cu toții în genunchi, apoi am cântat »Tatăl nostru«.

Eșind în fața bisericii, am cântat mai multe cântece din carteza cu Oastea Domnului. După aceasta am plecat conducând o parte din noi pe frații din Cornu, iar o parte pe frații din Cosmina până la eșirea din sat, și ne-am despărțit luându-și rămas bun unii dela alții și mulțumind lui Dumnezeu că ne-a ajutat de ne-am întâlnit și ne-am petrecut cu toții într-un domnul.

Tănase V. Eftimie, ostaș în Oastea Domnului, Telega.

Oastea din Iași.

Cucernice Părinte Trifa! Noi ostașii Domnului din Iași sector III, am plecat în ziua de 20 Iulie, adică în praznicul sf. Ilie, în propagandă în satul Slobozia Cantemir din com. Ciurea la o depărtare de 16 km. de Iași. Plecarea a fost așa, dimineața la ora 5 am fost adunați la frațe Giligore Zero din cartierul »trei fântâni«, un număr de 20 de ostași. Trebuia să plecăm cu căruțele, dar în cauza binefăcătoarei ploii ce căzuse în ajun se făcuse drumul foarte anevoieios. Din această pricina căruțașii au refuzat să mai meargă, deoarece era imposibil. Văzând noi că lucrurile au luat o astfel de întorsătură, ne-am ales cei care suntem mai buni de picior în număr de 14 ostași și am plecat. Când am ajuns la sf. biserică din satul Slobozia slujba era făcută pe jumătate. Slujba sfântă a fost săvârșită de trei preoți, căci era hramul bisericii. La sfârșitul sf. Liturghie ne-a rugat părintele locului să cântăm un cântec din Oaste. Am cântat un minunat cântec de chemare »Te 'ntoarce, Te 'ntoarce« la cari au rămas uimiți, tot odată și foarte mulțumiți atât poporul cât și preoții de frumusețea acestui cântec, care chiamă pe oameni la pocință.

Sau împărțit cărți religioase gratis și s-au vândut.

Adunarea se deschide după masă cu câteva cântece din Oaste cântate foarte frumos. Apoi începe părintele Grigoraș din parohia Cornești de lângă Iași, aflându-se la slujba acestei comuni, să explice poporului adunat, cum că din cauza păcatelor și fărădelegilor noastre, Dumnezeu ne pedepsesc, cu scumpetea traiului și chiar cu secesă. După această predică urmă să se termine adunarea. Dar noi nu ne-am mulțumit numai cu atât. Atunci ieșe dintr-o un altă ostaș și începe o predică insuflată de Domnul, răscolinând pe toți cei de față și punându-i pe toți într'un adevărat sdrucință sufletesc. Mâncând dela cuvintele ap. Pavel: »că străini și călători suntem noi pe acest pământ și ... dacă l-ați primit cu adevărat pe Hristos căutați dar cele de sus acolo unde este Hristos«, arătând între altele și rostul Oastei Domnului, apoi urmăzează un cântec din oaste, și părintele Grigoraș îndeamnă poporul să intre în Oaste.

Părintele Teliman mulțumește foarte frumos Oastei Domnului pentru că i-a făcut atâtă cinste și plăcere sufletească, totodată aduce mulțumiri și părintelui Petru Chirica de la Iași sub un căruț folositoare de sus, să se termine adunarea. Dar noi nu ne-am mulțumit numai cu atât. Atunci ieșe dintr-o un altă ostaș și începe o predică insuflată de Domnul, răscolinând pe toți cei de față și punându-i pe toți într'un adevărat sdrucință sufletesc. Mâncând dela cuvintele ap. Pavel: »că străini și călători suntem noi pe acest pământ și ... dacă l-ați primit cu adevărat pe Hristos căutați dar cele de sus acolo unde este Hristos«, arătând între altele și rostul Oastei Domnului, apoi urmăzează un cântec din oaste, și părintele Grigoraș îndeamnă poporul să intre în Oaste.

Dumitru Săculeanu, ostaș în Oastea Domnului.

La Sibiu.

Oastea își ține adunările regulat fiind condusă de părintele prof. Neagu. Dumineca în 3 August a vorbit la adunare pă. protopop Cioran. Despre importanța împărtășaniei în viața creștinilor. După predică au urmat cântările.

O întâmplare.

Prea cucernice Părinte Trifa! Vă rugăm să puneti la foaie marea nerorocire care s'a întâmplat în comuna Băcești jud. Roman.

Frațele Ioan Ardelean din această comună, ostaș al D-lui, avea mare evlavie către Dumnezeu; fiind cismar de meserie, muncea din greu să-și ajute soția bolnavă de uscarea plămânilor, pe cei doi copilași și pe bătrâni săi părinți. Într-o Dumineacă după amiază, a ieșit puțin la aer, în câmp, și fiind foarte cald, s'a culcat pe iarbă. Când s'a sculat, a simțit dureri la stomac și sete mare; ajungând acasă, a luat cană să bea apă și i-a căzut cană din mâna și a căzut și el jos, tipând de durere. Fiind dus la doctor, i s'a spus că e turbat, probabil că în locul unde se culcase, fusese de curând vre-un câne turbat. Fiind pornit la Iași, a ajuns acolo, dar a murit; în urma lui a rămas și o datorie de 7000 lei.

Alexandru Pilat, colportor, ostaș al Domnului.